

tænke mig flere Grunde dertil; man maa jo tænke sig Grunde til en saadan Beslutning. Først kunde man jo sige: Man lader et Forslag gaa i Udvalg, som man med visse Ændringer mener at kunne faa igennem. Jeg har ikke været tilbøjelig til at tro, at det var Grunden til, at Forslaget de tidligere Aar var gaaet i Udvalg. Man kunde jo ogsaa tænke en anden Grund, nemlig den, at man efter den Regel, som Forhandlingspartiet har sat sig, vilde behandle enhver Sag efter sin egen indre Bessaffenhed uden Hensyn til Ministeriet. Man lader dette Forslag gaa i Udvalg for derved at tage Anledning til at fremkomme med helt nye Organisationsforslag vedkommende Hærens Ordning; dette her angaar jo kun Hærens Ordning. Jeg troede i Forhøringen for et Aar Aar siden, at det var den særlige Grund til, at det gik i Udvalg og fandt det forøvrigt ogsaa rigtigt, fordi det kunde klare Stillingen mellem de forskellige Afstygninger her i Tinget, om man fandt Anledning til at tage hele det Æmne op, som dette Forslag vedrører, og saa stille sine særlige Forslag om vor Hærsordning, særligt hvad det personelle angaar. Denne Grund viser sig imidlertid heller ikke rigtig, idet 2 Aar ere gaaede hen, uden at man, saavidt mig bekendt, har rørt det mindste ved disse Forslag i Udvalgene. Jeg kunde tænke mig en 3dje Grund, staaende udenfor, hvad der ellers foregik, den nemlig, at vi nok ville have disse Forslag i Udvalg for mulig at kunne benytte dem med eller uden Ændringer til Stillemyndigt ved Freds slutningen. Denne Grund, som har ligget lige saa fjærrt for mig som i alt Fald den første af de nævnte Grunde, var jo ikke utænkkelig efter Forholdenes Udvikling, men det glæder mig, at man, hvis nogen har tænkt paa den, for Øjeblikket er ude over den. Man tænker ikke paa den forventede Fred for Øjeblikket, og denne Grund er altsaa ogsaa udelukket. En 4de Grund har jeg tænkt mig kunde være til Stede for Folketinget til at lade dette Forslag gaa i Udvalg, nemlig den, at man derved gjorde det vanskeliggere for Ministeriet provisorisk at lovgive i den Retning, som Forslaget angik. Vi vide jo, at den ærede Krigsminister paa et af sine mange Møder har ytret, at det var ham ikke saa let, der var visse Vanskeligheder ved at

komme til, at lovgive provisorisk paa dette Felt, som Lovforslaget omhandler, som det har været ham med de øvrige mange Millioner, og der er jo dem, der have ment, at Vanskelighederne laa noget deri, at Folketinget vel ikke har behandlet Forslaget, men paa den anden Side heller ikke har forkastet det, og at en Forkastelse af et Forslag er en særlig Ubefaling for at udtæde det provisorisk. Jeg har ikke turdet sige, hvorvidt der er noget deri, eller i hvilken Udstrækning man har næret de Anskuelser, at det, at lade Forslaget ligge hen i Udvalg uden at gøre noget ved det, er et Bærn imod et Provisorium for en Tid, men jeg har jo ganske vist ment, at det var en løjelig Maade at lege Opposition paa. Jeg har troet, at den Slags Forsøg paa at omgaa en vordende, fremtidig Udvikling af Provisorismen her til Lands er overordentlig slet tjenlig for Øjeblikket. Jeg indestaar ikke de Herrer, som jeg nu glæder mig ved have en anden Stilling til dette Forslag, for at Tingets Forkastelse i Dag ikke foreløbig skal bruges som en Anvisning paa et nyt Provisorium om dette og lignende Forhold; men jeg finder desuagtet Beslutningen i og for sig be rettiget og Forslaget særdeles vel stiftet til at komme Provisorismen til Livs. Thi jeg tror nu ikke, at de faa det onde Blod ud af Samfundet ad den hidtil fulgte Vej, jeg tror, at Provisorismen skal have Lov til at rase en Tid, inden Udviklingen kommer dertil, at den har udraaset, og vi gøre Bendingen ind i lovlige Tilstande med Kræfter til da at bruge de lovlige Tilstande, til at rydde det ulovlige, der er kommen imellem, af Vejen. Jeg tror, at det, at gaa af Vejen paa den Maade, at man saaledes vil stille det hen og derved tro at forhindre Provisoriets Udvikling, er en slet Fremgangsmaade, og at derimod det, man her gør, at man forkaster og rent ud siger sin Mening og tager imod Følgerne, for Fremtiden vil være langt at foretrække, ikke at tale om, at det efter min Formening under de nuværende Forhold er den eneste værdige Maade for Folketinget, det eneste fornuftige Svar til en Regering og en Krigsminister, der har behandlet Tinget saaledes tidligere og navnlig i dette Foraar, som han har gjort. Selv om jeg altsaa kunde have ønsket nogle Ændringer i Dagsordenen, slutter jeg mig alligevel til den, som den